

Всичко това прѣкрасно мя наскърбява,
Прави мя, да плача съ най-горчивъ гласъ.
Не, в' британский лагеръ, око тамъ ся взира,
Тамъ прѣхвъркатъ, тамо мои тѣ поглѣди,
Тамо наший неприятель азъ ще дира,
— Който постоянно, лукаво ни слѣди.
Ще ся раздѣля отъ тѣзи хора горди,
Да отхвърля тежка та вина отъ грѣди. —

Кой? Азъ? В' гърди тѣ си да нося
Образа мъжки, таквазъ смѣса?
Туй сърдце, що сега трепери,
Що има благодать небесна,
Да прѣстъпи божий тѣ дври
За земна любовь суетна?
Азъ, що принесохъ свобода
На нещастний мой народъ;
Миръ съ мене си да вода,
И блудна подъ тоя сводъ —
Неще ли ма разори този срамъ?

*(Музика та, задъ ситна та прѣминва въ една на-
жалена мелодия).*

Какви напѣви, горко ми!
Що слушамъ около мене,
Ахъ! Какви още измами,
Какво друго заблуждение?
Война та си азъ мечтая,
Копия да звънчатъ:
Азъ какъ да ся пакъ не смая,
Като ти всичко тѣпчатъ?
Сила вече отпада,
Земний человекъ ся срутява;
Плачове само за дни злати,
За мечти суетни, крилати. —
(Послѣ едно врѣме пѣ-живео).

Трѣбваше ли да го убия, можахъ ли, като го ви-
дѣхъ въ очитѣ? Можахъ ли да го убия? Пѣ-напрѣдъ
забивахъ убийственната стрѣла въ мои тѣ гърди, отъ